

ஓ மரணமே, உனது மர்மம்தான் என்ன?

மரணம், இறப்பு, சாவு... பொதுவாக நாம் கேட்கவிரும்பாத வார்த்தைகள். காண விரும்பாத நிகழ்வுகள் இவை. நாம் விரும்பவில்லை என்பதற்காக அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்தவும் இயலவில்லை. 'நான் இப்போது உயிர் வாழ்ந்து கொண்டுள்ளேன்' என்பது எந்த அளவிற்கு நிச்சயமோ, அந்த அளவிற்கு "ஒரு நாள் நான் நான் மரிக்க வேண்டும்" என்பதும் நிச்சயமே! தனது மரணத்திற்கு பின்னர், தனது சந்ததியாவது தொடர வேண்டும் - என்ற ஓர் ஆவல், ஆழமாக எல்லா உயிரினங்களிடமும் பதிந்துவிட்டது. வலிமையான, உறுதியான 'மரணம்' என்ற சவாலை சந்திப்பதற்கு உதவக்கூடிய சந்ததியை (வாரிசை) சாத்தியமாக்குவது பாலுணர்வுகளும், ஆண்-பெண் ஈர்ப்பு சக்தியும்தான். எனவேதான், இந்த பாலுணர்வும், ஈர்ப்பு சக்தியும் கூட, எளிதில் வெல்ல முடியாத, வலிமையான, உறுதியான ஓர் உந்து சக்தியாக நம்மிலே உள்ளது.

மரணம் என்பது மனித அறிவினால், புலன்களினால் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு மறைபொருள் (mystery). வாழ்க்கையில் எத்தனையோ பல விஷயங்கள் மறைபொருளாகத்தான் உள்ளன. எ.கா. அன்பு (love). இதனுடைய எல்லா அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு நிலையான வரையறையை (definition) யாராலும் தரமுடியாது. ஏனெனில் அது நமது அனுபவத்தையும், உணர்வுகளையும் சார்ந்து நிற்கக் கூடிய ஒரு மறைபொருள். நமக்கு வெளியே இருக்கின்ற ஒரு நாற்காலியை நாம் எளிதாக வரையறுத்துவிட முடியும். ஆனால், மறைபொருள் என்று சொல்லும்போது நாமும் அதிலே கலந்து நிற்பதால் எளிதாக வரையறுத்துவிட முடியாது. மாறாக, அனுபவித்துப் பார்க்க வேண்டும். (love is an experiential reality). மரணம் இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய், சிறப்பான ஒரு மறைபொருளாய் நிற்கிறது. ஏனெனில் அதை அனுபவிக்கக் கூடிய சாத்தியமில்லை - அதாவது, மரணத்தோடு "நானும்" மறைந்து போவதால் என்னால் அதை அனுபவிக்கவோ, மற்றவரோடு பகிர்ந்து கொள்ளவோ முடிவதில்லை. மரணத்தின் அனுபவம், நரகத்தின் அனுபவம் கிடைத்தது என்று ஒரு சிலர் சொல்கிறார்கள். இது மாதிரியான சம்பவ விளக்கங்கள் பல சமயங்களில் நம்பமுடியாதவையாகவும், ஒன்றுக்கொன்று முறணானதாகவும் உள்ளன. மேலும், அது சரியா, தவறா என்று எந்த அளவுகோலை வைத்து நாம் நிர்ணயிக்க முடியும்.

மரணம் என்பது ஒரு பெரியத் தீமையாக, அதுவும் எதிர்பாராத வகையில் வளர்ந்து மலர வேண்டிய இளம்வயதினரைத் தாக்கும்போது, அந்த மரணம் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஒரு தீமையாகத் தெரிகிறது. யாருக்கு அது தீமையாக அமைகிறது? கண்டிப்பாக, இறப்பவருக்கு அது தீமையாக அமைய முடியாது. அந்தத் தீமையால் பாதிக்கப்பட்ட அந்த நபர்தான் உயிரோடு இல்லையே? எனவே, மரணத்தைத் தீமையாய்க் கருதுவது, ஓர் அர்த்தமற்ற செயல் - என்று லூக்ரிஷியஸ் (கி.மு. 55) என்ற உரோமை தத்துவ அறிஞர் கூறுகிறார். எப்படி நமது பிறப்பிற்கு முன்னால் உள்ள மிக நீண்ட எல்லையில்லாதக் காலத்தைப் பற்றி நாம் எதுவும் கவலைப்படுவதில்லையோ, அதேபோல நமது மரணத்திற்குப் பிறகும் உள்ளக் காலத்தைப்பற்றி நாம் பேசவோ, கலலைப்படவோ தேவையில்லை... அப்படியிருக்க மரணம் எப்படி தீமையாக அமையும் என்பது அவரது வாதம். ஆனால், அதே சமயம் இறந்தவர் உயிரோடிருந்திருந்தால் இன்னும் பல நன்மைகளையும், வளர்ச்சியையும் அடைந்திருப்பார். அது அவருக்கு கிடைக்காமல் போய்விட்டது. மேலும் அந்த நபரது மரணத்தினால் குடும்பத்தினரும் மற்றவர்களும் பாதிக்கப்படுவதால் மரணம் ஒரு தீமை என்று கருதுவது தவறல்ல என்று பலர் வாதாடுகின்றனர்.

"ஆன்மா"-வில் நம்பிக்கைக் கொண்டவர்கள் உடல் அழிந்தபிறகு ஆன்மா தொடர்ந்து வாழ்வதாயும், மறுபிறப்பு எடுத்து அல்லது நித்தியப் பேரின்பத்தை (முக்தி)

அல்லது நரக தண்டனையையோ, அனுபவிக்கிறது என்றும் நம்புகிறார்கள். ஆன்மாவை மறுப்பவர்கள் இந்த உடலோடு எல்லாம் முடிந்துபோவதாய் கூறுகிறார்கள்.

நாம் அனுபவிக்க இயலாத மரணத்தைப் பற்றி சிந்திப்பதற்கு முன்னால், நாம் இப்போது அனுபவித்துக் கொண்டுள்ளோமே இந்த உயிர் (வாழ்க்கை) - இதனையே நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. “உயிர் வாழ்கின்ற நிலை” என்பதை வரையறுப்பதிலேயே பல குளறுபடிகள்; இதயத் துடிப்புதான் உயிரின் அடையாளம் என்று நினைத்து வந்தோம். ஆனால் இப்போது மருத்துவம் கூறுவது மூளையிலிருந்து வருகின்ற மின்சார அலைகள் நிற்காதவரை உயிரோடிருப்பதாக அர்த்தம். இதயம் நின்றுவிட்டப் பிறகும் இந்த அலைகள் வந்துக்கொண்டிருந்தால் அந்த நபர் உயிர் பிழைத்துக் கொள்ள வாய்ப்புள்ளது. உயிர் வாழ்வதற்கு அடையாளமாக உணவு உட்கொள்ளல், மூச்சுவிடுதல், இனப்பெருக்கம் செய்தல் போன்றவற்றைச் சொல்வார்கள். ஆனால், உறைய வைக்கப்பட்ட அணுக்கள், வைரஸ், பாக்டீரியா போன்ற மிக நுண்ணுயிரிகள், கருமுட்டை, விந்தணு, போன்றவற்றில் இதுமாதிரியான இயக்கங்கள் இல்லாவிட்டாலும் பல மாதங்கள், பல ஆண்டுகள் கழித்தும் கூட, அவற்றை செயல்பட வைக்கிறார்கள். எனவே, அந்த இயக்கங்கள்தான் உயிர்வாழ்க்கை என்று கூறுவதும் பொருந்தவில்லை. எனவே வாழ்க்கையும், மரணமும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு, புரியாத புதிராக நிற்கின்றன.

நாம் எந்த அளவிற்கு வாழ்க்கையை புரிந்துகொள்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு மரணத்தையும், எந்த அளவிற்கு மரணத்தை புரிந்துகொள்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு வாழ்க்கையையும் புரிந்துகொள்கிறோம். ஒவ்வொரு வினாடியும், நாம் வாழ்வையும் மரணத்தையும் சந்திக்கின்றோம். நாம் மூச்சுக்காற்றை உள்ளே இழுக்கும்போது அது வாழ்வையும், வெளியே விடும்போது அது மரணத்தையும் குறிக்கிறது. நாம் வாழும் ஒவ்வொரு நாளும் நம்மை, நமது முடிவிற்கு அருகாமையில் இட்டுச் செல்கிறது. கிறிஸ்தவர்களின் பழக்கத்தில் உள்ள “திருமணி ஆராதனை” என்ற ஜெபத்தில் “ஏற்றின மெழுகுத்திரி எரிய எரியக் குறைகிறது; குறையக் குறைய அது எரிகிறது. அதுபோல மனிதா! உன் வாழ்நாள் குறையக் குறைய நீ ஜீவிக்கிறாய். நீ ஜீவிக்க, ஜீவிக்க உன் வாழ்நாள் குறையும்” என்ற வார்த்தைகளுக்கேற்ப, நாம் வாழ, வாழ மரிக்கின்றோமா அல்லது மரிக்க மரிக்க வாழ்கின்றோமா என்று பிரித்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு நமது வாழ்வும் மரணமும் ஒன்றாய் கலந்து நிற்கின்றது. கடவுள் மீதும், மறுவுலக வாழ்விலும் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் வாழ்க்கையில் அர்த்தம் இருப்பதால் எளிதில் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இந்த நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் மரணத்தோடு எல்லாம் முடிந்து போகிறது என்று நினைப்பவர்களுக்கு ஷேக்ஸ்பியர் சொல்வதுபோல ஒரு அர்த்தமும் இல்லாத வெறும் சப்தம் நிறைந்த ஒரு முட்டாளர் சொன்ன கதையாகத்தான் வாழ்க்கைத் தென்படும். ஆனால் அவர்கள் கூட, இந்த ஒரு விரக்தியான முடிவுக்கு வரத் தேவையில்லை. ஏனெனில் வாழப்போவது கொஞ்ச நாள்தான். மரணம் நிச்சயம். அதற்குள்ளாக பல நல்ல காரியங்களையும், சாதனைகளையும் செய்யவேண்டும் என்று முடிவு செய்யும்போது வாழ்க்கை அர்த்தம் பெறுகிறது. நம்மில் பலருக்கு நம்மைச் சுற்றி யாராவது இறக்க நேரிடும்போதோ, அல்லது கல்லரைச் சாலையில் போகும்போதோ மட்டும்தான் “ஓஹோ, நானும் ஒரு நாள் இறக்க வேண்டுமோ” என்ற எண்ணம் தோன்றும். மரணம் என்ற ஒன்றையே மறந்து இந்த உலகத்தில் தான் எப்போதும் இருக்கப் போகிறோம் என்பது போல அடுத்தவர்களைக் காயப்படுத்தி, ஏமாற்றி, அநீதியாக வாழப் பார்க்கிறோம். அப்படியென்றால் இன்னும் வாழ்வு - மரணம் என்ற மறைபொருளை புரிந்துக்கொள்ள முயற்சிக்கவில்லை என்றுதான் பொருள்.

நாம் இவ்வுலகில் வாழ்வது ஒருமுறை. எப்படி வாழ்ந்தாலும் வாழ்க்கை - என்று இல்லாமல் - இப்படி வாழ்வதுதான் வாழ்க்கை - என்று ஒருசில வரையறைகளோடு வகையாக முறையாக வாழ்வோம்.

மரணம் என்ற ஒன்று எனக்கும் உண்டு என்பதைத் தவிர வேறெதுவும் தெரியாத மரணத்தைப் பற்றி பயப்படுவதிலோ, கவலைப்படுவதிலோ நேரத்தை செலவழிக்காமல் நம் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள வாழ்க்கையை சரியாக வாழ முயற்சிப்போம்.

நாம் வாழ்வைப்பற்றிக் கவலைப்படுவோம். மரணம் தன்னைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டுக்கொள்ளட்டும்.

Fr. S. ஸ்டீபன் ஜெயார்டு